

ALEM KORKUT
SITNICE

11.04. - 25.04.2008.
GALERIJA AŽ, ŽITNJAK 53

Otvorenje izložbe u subotu, 11.04. u 18 sati.

Male mijene, moglo bi se prevesti. Ili - nevidljive, jer svjedočimo samo posljedici, ali procesu mijenjanja ne.

Kao što to i inače biva, odjednom smo suočeni s novim stanjem, odjednom su prekratki rukavi djetetova kaputa, odjednom se hlače više ne mogu zakopčati.

Promatranje nove stvarnosti uspravlja pogled u prošlost nalik na dugačak put čiji se početak gubi u daljini. Podsjeća nas da je svaka sekunda jednom bila prezent i da se na svakom centimetru tog puta događala promjena. Mala, oku nevidljiva.

Fermentacije tih nebrojenih prezenta materijalizirane u detaljima koje Korkut izabire prvo je što primjećujem na izloženim fotografijama.

No, rekao bih da je vrijeme, kao metafizička dimenzija, ono što usput bilježi njegov aparat, tek neizbjegna sveprisutnost pod čijim se okriljem slijedu ti slojevi.

Slijedeće što privlači pozornost jest učešće nematerijalnog u činjeničnoj izvjesnosti. Objektiv je izoštren na suodnos različitih elemenata, slika prikazuje njihovo trenutno stanje kao etapu u procesu. Ti su elementi, međutim, samo objekti nad kojima se vrši djelovanje koje proizvodi nestajanje ili gradnju. Činitelj tih zbivanja, djelatnik koji ostaje u pozadini, nevidljivi uzročnik vidljivih tragova koje Korkut pronalazi svuda oko sebe jest energija. Portretirana je njena suštinska snaga, manifestacija njene neuništivosti. Personificirana je u različitim pojavnostima - ona savija čelične šipke, odlama komad ograde, drvetom omata kamen, korijenom razvaljuje asfalt. Kada more odnosi betonirani mol, to plaši ili impresionira, ali kad trava probija zid, kada nježna vlat šafrana probuši suhi, žilav hrastov list, tu ostajemo zapanjeni, to graniči s čudom. U tome prepoznajemo utjelovanje elementarne sile, energiju rasta usporedivu jedino s izvjesnošću nestanka.

No, osim vremena i energije, ta dva glavna junaka Korkutovih *Sitnica*, ono što ga, rekao bih, možda ponajprije tjera na snimak jest začuđenost zatećenim. Preciznije, to je unutarnje, intimno zadovoljstvo u pronalasku dokaza o svojevrsnoj anticipaciji - fotografije usput viđenih prizora, naime, potvrđuju već učinjenu kreativnu djelatnost.

Bavljenje, ili čak - eksperimentiranje materijalom, česta je tema njegovih radova. Primjerice, zanima se zamjenom njihovih uloga, ono što je inače fluidno predstavlja u čvrstom. Neprestano promjenjivu površinu vode odlijeva u stabilnom, tvrdom mediju. Ili pak suprotno, kreće od vrste, odnosno strukture materijala, ali već je u slijedećem trenutku, gotovo momentalno, dovodi u pitanje. Konkretno, debele metalne ploče potrgane su po krajevima poput tanka papira ili naborane poput kakve debele tkanine ili čak lepršavog zastora. Ustoličujući njihovu suštinu, on je smješta poništava. Uzimajući sinonim za tvrdoču ili trajnost, on pokazuje da ništa nije toliko čvrsto kako izgleda, te da je sve podložno promjeni.

Zatvorivši autorski ciklus, takoreći u post festumu, u svojoj okolini svjedoči istovjetnim pojавama nastalim neumitnom logikom prirodna razvoja. Potvrda osobne istrage nije mogla stići s autoritativnijeg mjesta - elementarni fenomeni rade isti posao s usporedivim rezultatom. Pa čak možda i više od dojma vizualne sličnosti, u tumačenju simbolike fotografiranih motiva pronalazimo sličnu tendenciju. Objelodaniti kako ono najtvrdje ne samo da nije neuništivo, nego je podložno djelovanju fluidnog ili pak gotovo neprimjetnog, a ponekad, do karikature dovedeno, i onog najfragilnijeg. Posredno, dakle, govoriti o ne/mogućnostima suživota različitih formi prisustva, o rupturama ili koegzistenciji koje iz tog kontakta proizlaze, o nužnosti prilagodbe.

I na kraju, kao dodatan dokaz povučenim paralelama, izdvajam možda najmanju ili najnevažniju od svih prikazanih sitnica, ali u suštini vrlo duhovit odgovor providnosti na njegove autorske pokušaje: fotografiju nabora snijega koji klizi po glatkom automobilskom vjetrobranu.

